Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 545 (5979) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Vineri 16 mai 1969

12 jucători, un antrenor și un medic ne vorbesc despre victoria de la Lausanne...

I-am primit aseară — împreună cu mii de iubitori ai fotbalului — pe eroii de la Lausanne. Scăpați cu greu din strînsoarea admiratorilor („a fost un pressing mai greu decît cel aplicat de elvețieni" — ne mărturisea Radu Nunweiller), cei 12 jucători care au obținut strălucita victorie ne-au putut declara:

RĂDUCANU: „Să vă mai spun cît sînt de bucuros? Abia după două ore de la fluierul final al arbitrului m-am dumirit de-a binelea de ceea ce realizasem împreună cu bunii mei coechipieri. În repriza a II-a îndeosebi, am trecut prin clipe grele, am slăbit nu mai puțin de 3 kg".

SĂTMĂREANU: „A fost într-adevăr greu, dar am ieșit cu bine din acest meci cu caracter aproape decisiv. Acum, poarta prin care trebuie să pătrundem spre Mexic ne este pe jumătate deschisă".

BOC: „Pe stadionul din Lausanne am disputat cel mai important meci din cariera mea. Consider că am trecut cu bine greul examen, sînt nespus de fericit de rezultatul final. Șansele noastre pentru Mexic au crescut cu cel puțin 50 la sută".

DAN: „În calitatea mea de căpitan al echipei, mi-am încurajat tot timpul colegii care au luptat cu tot sufletul. Împreună cu Boc am căutat să alcătuim un zid de netrecut în fața excepționalului Răducanu și faptul ne-a reușit cu prisosință, mai ales în repriza a II-a cînd elvețienii au declanșat o ofensivă necruțătoare".

DELEANU: „Îmi pare nespus de rău că n-am putut să rămîn pînă la sfîrșit în teren. Sînt fericit totuși că înlocuitorul meu, Hălmăgeanu, a reușit să-l anihileze în continuare pe Odermatt".

Mircea Lucescu își face cu greu loc spre clădirea aeroportului printre numeroșii, dar prea „temperamentalii" iubitori ai fotbalului Foto: A. NEAGU

HĂLMĂGEANU: „Victoria de la Lausanne se datorează încrederii cu care au abordat jocul toți componenții echipei. În ceea ce mă privește, am intrat neîncălzit în teren, dar pe parcurs cred că am reușit să mă încadrez în jocul formației noastre".

DINU: „Sînt obosit și fericit în aceeași măsură. Victoria noastră este pe deplin meritată și a fost obținută în primul rînd datorită tacticii pregătită cu minuțiozitate. Pe măsură ce trecea timpul eram convins că succesul nu ne poate scăpa".

RADU NUNWEILLER: „Victoria obținută la Lausanne cîștigă în valoare prin aceea că a fost realizată printr-un joc bun. Toți componenții echipei au dat dovadă de maturitate în joc, toți au pus umărul pentru obținerea unui rezultat de prestigiu".

DEMBROVSCHI: „Repriza a doua ne-a pus la grea încercare. Am obținut două puncte extrem de prețioase. Acum ne pregătim să ne continuăm drumul spre Mexic".

TUFAN: „Deși debutam, am intrat pe teren fără emoții datorită coechipierilor mei care m-au încurajat și care mi-au acordat încrederea lor deplină mai înainte ca jocul să înceapă".

DUMITRACHE: „Echipa noastră a obținut o mare victorie, acționînd tot timpul cu calm și cu încredere în posibilitățile ei. Deși șansele cele mai mari în grupa noastră sînt de partea echipei române, apreciez că următoarele două meciuri pe care le vom disputa în toamnă, acasă, trebuie privite cu multă seriozitate".

LUCESCU: „Am reușit să-i învingem pe elvețieni cu... propria lor armă: contraatacul. De altfel, meciul a fost pregătit cu multă migală, iar pe teren s-au făcut foarte puține greșeli. Cît privește golul atît de controversat: la centrarea efectuată de Tufan, la semiînălțime, eu am lovit balonul cu capul, din plonjon, dar apoi el a fost atins și de piciorul lui Michaud care l-a deviat în poartă".

EMERICH VOGL: „În sfîrșit, după mulți ani, încerc o mare satisfacție. La victoria de la Lausanne și-au adus contribuția într-o măsură mai mare sau mai mică toți factorii jocului".

DR. DUMITRU TOMESCU: „A cîștigat echipa care a fost mai rațională în dozarea efortului și care a gîndit mai mult în teren. De data aceasta, recuperarea pe toate planurile (odihnă, fizioterapie, alimentație, psihotonic) a fost bună. Înțelegînd perfect importanța tuturor acestor factori, jucătorii mi-au înlesnit nespus de mult misiunea".

Trimisul nostru special, CONSTANTIN FIRĂNESCU, transmite:

UN PAS MARE SPRE MEXIC

Michaud a deviat în poarta lui Prosperi mingea centrată de Tufan

LAUSANNE, 15 (prin telefon). — Miercuri seara, în timpul cocteilului care a urmat meciului disputat pe stadionul olimpic din Lausanne, președintele Federației elvețiene de fotbal, dl. Victor de Werra aprecia, la solicitarea noastră, în următorii termeni victoria realizată de reprezentativa României și consecințele ei. **„Echipa dv. a făcut tuturor o foarte bună impresie, pentru care o felicităm sincer. Ea și-a organizat perfect jocul, avînd în linia sa defensivă punctul forte. Apărarea românilor, solidă și în același timp inteligentă, a evoluat cu precizie și siguranță, dovedindu-se de netrecut. Jocul de cap al oaspeților și îndeosebi al fundașilor centrali, poate fi considerat ca extraordinar. Prin succesul de astă seară al echipei României lupta pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial este ca și încheiată. Nu văd cine ar mai putea să-i împiedice pe români să plece în Mexic!".**

Deși n-a spus-o direct, președintele forului fotbalistic elvețian a lăsat de înțeles că echipa gazdă a fost în mare măsură surprinsă de replica viguroasă a partenerei sale, pe care n-a reușit, în nici un fel, a o anihila.

Sincer vorbind, surprinderea a fost, oarecum, și de partea noastră, a celor care urmărim de ani de zile comportarea echipei naționale și care ne-am declarat adesea ori nemulțumiți de ea, mai ales în cazul disputelor pe terenuri străine. Nu din cauză că de astă dată, în Elveția, n-am fi sperat, la rîndul nostru, într-un rezultat bun, ci mai mult pentru că nu ne așteptam ca tricolorii să facă un joc atît de valoros în deplasare, în compania unui adversar care avea toate atuurile de partea sa.

Am putea spune, fără să exagerăm cumva, că reprezentativa României a realizat miercuri seară la Lausanne, una dintre cele mai remarcabile evoluții ale sale din ultimii ani, care s-a ridicat peste nivelul a ceea ce a arătat, uneori, chiar și acasă, pe stadioanele din București. Priveam încîntați, alături de ceilalți confrați români prezenți în tribuna presei de la stadionul olimpic (și, desigur, prin intermediul micului ecran, împreună cu sute de mii de iubitori ai fotbalului din țară) la jocul naționalei (îndeosebi în prima repriză) și parcă nu ne venea să credem că a existat totuși, cîndva acel nefericit complex de inferioritate, de timiditate în meciurile susținute în străinătate. Categoric, unsprezecele nostru reprezentativ s-a maturizat, a realizat un substanțial progres în această direcție, a îndrăznelii, a combativității cu care trebuie abordate partidele din deplasare. Pe Wembley și la Atena au apărut primele semne. Acum, ele au căpătat confirmarea — și încă în ce condiții dificile — într-o partidă cu o asemenea miză hotărîtoare, în care gazdele își jucau cartea decisivă pentru calificarea la turneul din Mexic!

Așadar, optimismul, încrederea în forțele proprii manifestate atît de vizibil de componenții naționalei noastre înaintea importantei confruntări de la Lausanne nu s-au dovedit simple deșertăciuni, vorbe aruncate în vînt. Dimpotrivă, așa cum își exprima speranțele antrenorul Angelo Niculescu la plecarea din București, ele s-au confirmat din plin miercuri seară, au căpătat o strălucită acoperire prin jocul bun prestat în cea mai mare parte a celor 90 de minute și prin extrem de prețioasa victorie obținută.

Mai cu seamă în primele 45 de minute comportarea echipei României a constituit o mare revelație. Ea a acționat cu un calm și cu o dezinvoltură mai mult decît remarcabile, care ne-au dat pe măsură ce se scurgea

(Continuare în pag. a 3-a)

ZILE DE SĂRBĂTOARE ÎN SPORTUL STUDENȚESC

500 DE UNIVERSITARI VOR „ATACA" TITLURILE DE CAMPIONI

● Pregătiri speciale la stadionul Tineretului ● Judo-ul — pe arena de la „Drept" ● Premierea cîștigătorilor „Cercurilor olimpice" ● Un semi-derby studențesc: Politehnica Iași — Politehnica București, la fotbal

De astăzi și pînă duminică inclusiv, privirile masei de studenți din țara noastră vor fi ațintite spre evenimentul sportiv care li se adresează în exclusivitate — finalele campionatelor universitare de atletism, judo, gimnastică sportivă și artistică.

Programate în preajma încheierii anului universitar, aceste întreceri de amploare vor constitui veritabile colocvii sportive, pe care sînt invitați să le susțină cei mai pregătiți studenți, cîștigători ai fazelor pe centre universitare. Importanța acordată evenimentului este relevată și de faptul că finalele sînt găzduite — în toate cazurile — de cîteva baze sportive ale Capitalei foarte cunoscute, ca de pildă, sala Floreasca pentru gimnastică, stadionul Tineretului pentru atletism și terenul Facultății de Drept, în cazul celei mai tinere discipline introdusă în competiție, judo-ul.

Privind pregătirile participanților, sîntem informați că, la nivelul tuturor centrelor universitare, imediat după cunoașterea finaliștilor, s-a desfășurat o activitate intensă, generată de dorința firească a fiecărui concurent (și a fiecărei secții) ca într-o asemenea confruntare sportivă de anvergură, să se comporte nu numai onorabil, ci să ocupe poziții superioare în clasamente și chiar titluri de campioni.

În momentul de față, toți cei peste 500 de finaliști sînt prezenți la București, centrul care găzduiește această ediție a „universitarelor".

★

Referindu-ne la cea mai importantă disciplină din cele patru incluse în programul finalelor — atletismul — sîntem în măsură să oferim cîteva detalii privind organizarea întrecerilor. Astfel, Stadionului Tineretului, i s-au făcut ultime-

(Continuare în pag. a 3-a)

Dan Hidioșanu, unul din favoriții probei de 110 m garduri

CAIACIȘTII ȘI CANOIȘTII CLUBULUI STEAUA — 6 VICTORII ÎN CONCURSUL DE LA DUNAVARSANY

De curînd s-a desfășurat în localitatea maghiară Dunavarsany un important concurs internațional de caiac-canoe, la care au participat sportivi reputați din **U.R.S.S., România, Cehoslovacia, R. D. Germană** și, bineînțeles, **Ungaria.** În cele două zile ale competiției, caiaciștii și canoiștii **clubului Steaua,** care ne-au reprezentat la această mare regată, au avut o frumoasă comportare **cîștigînd 6 probe** din cele 16 înscrise în program. În plus, ei au mai obținut numeroase locuri fruntașe, ceea ce denotă buna lor pregătire în acest început de sezon. Iată care sînt echipajele românești sosite pe locul I în ordinea desfășurării curselor: **Andrei Igorov — Ilie Suhov** (C 2—500 m); **Andrei Conțolenco** (K 1 — 1 000 m); **S. Cuciuc, A. Conțolenco, H. Ivanov, N. Terente** (K 4 — 1 000 m); **Ștefan Pocora — Andrei Simiocenco** (K 2 — 10 000 m); **A. Igorov — I. Suhov** (C 2 — 10 000 m); **Gheorghe Danielov** (C 1 — 10 000 m).

Oricum, pe una din treptele podiumului!...

Cînd Colegiul central al antrenorilor și biroul Federației de box au analizat în amănunțime candidații la titlul de reprezentanți ai României pentru „europene", s-a hotărît, după dezbateri aprinse, ca la categoria mijlocie ușoară să fie titular Ion Covaci, deși el fusese declarat învins în fața lui Ion Györffi în finala campionatului național. Alegerea o considerăm justă. Dinamovistul merită încrederea ce i s-a acordat.

Ion Covaci a împlinit, la 19 aprilie, 24 de ani. Primul contact cu boxul l-a luat în orașul său natal, Brăila, unde, cu 12 ani în urmă, la sala de antrenament a asociației sportive „1 Mai" s-a prezentat un copil pirpiriu cu brațe lungi. Antrenorul Ion Ciocan, după ce l-a studiat, a clătinat din cap și l-a introdus în grupa celor de 30 kg. După trei ani, timp în care a acumulat cunoștințe în box și s-a mai întremat fizic, Covaci a trecut la antrenorii Ion Zlătaru și C. Dobrescu. Meciurile susținute de tînărul bătăios,

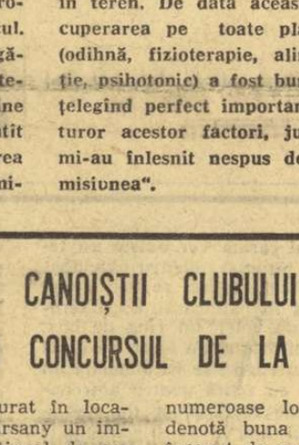

ION COVACI

erau bine apreciate de proaspeții săi profesori care au „ghicit" în el pe viitorul campion. În anul 1963 el urcă la categoria semimijlocie iar în campionatul juniorilor din anul respectiv promovează pînă în finală, unde l-a întîlnit pe Gheorghe Chivăr. Meciul lor a fost deosebit de disputat, victoria fiindu-i atribuită lui Chivăr. Între timp, remarcat de antrenorii bucureșteni, a fost solicitat de clubul sportiv Dinamo București. După doi ani de muncă, sub îndrumarea antrenorilor C. Nour și C. Dumitrescu, Ion Covaci cucerește, în anul 1966, primul titlu de campion național la seniori. El a repetat performanța și în anii următori, 1967 și 1968. În 1969, în finală, a fost preferat Ion Györffi!

În anul 1967 Covaci a participat la campionatele europene de la Roma, înregistrînd prima sa performanță: medalia de bronz. În semifinale l-a întîlnit pe sovieticul Agheev, viitorul campion european, de care a fost întrecut la puncte. După un an, la J.O. din Mexic, Covaci a fost stopat în „sferturi" tot de un viitor campion, de data aceasta olimpic, sovieticul Nagutin.

Sorții, după cum se știe, au un mare rol în competițiile de box și nu se poate spune că, pînă acum, i-au fost prea favorabili lui Covaci. De data aceasta, poate că zeița Fortuna va fi mai aproape de impetuosul Ianci, cum îl alintă prietenii, și, cine știe...

După meciul de verificare de la Hunedoara, Covaci a declarat în legătură cu campionatele continentale: **„Oricum, voi urca pe una din treptele podiumului de premiere". Pe cea mai înaltă — i-o dorim noi.**

Paul IOVAN

J. HENDERSON ȘI R. LISOVSKI — LA BUCUREȘTI

Șeful Comisiei tehnice a biroului regional european al A.I.B.A., dl. J. Henderson (Scoția) care, la apropiatele campionate europene de box de la București, va coordona activitatea comisiei tehnice, va sosi sîmbătă în Capitală.

O zi mai tîrziu va sosi și R. Lisovski (Polonia), vicepreședinte al A.I.B.A. și al biroului regional european, șeful Comisiei de arbitraj la cea de a XVIII-a ediție a C.E.

Turul Austriei de Sud

VIENA, 15 (*Agerpres*). Astăzi a început la Moedling competiția ciclistă „Turul Austriei de Sud" la care participă și o echipă din România. Prima etapă, Moedling—Schwarzau (165 km), a revenit austriacului Csenar, cronometrat în 4 h 19 : 53. Nicolae Ciumeți a sosit pe locul 10 cu timpul de 4 h 25 : 31.

SUCCES!

Într-un asemenea moment festiv ar trebui să avem numai miere pe buze. Campionatele universitare de vară — constituind ele însele o sărbătoare — debutează, printr-o fericită coincidență, în atmosfera de entuziasm și euforie prilejuită de acea superbă victorie fotbalistică dobîndită miercuri noaptea la Lausanne. Și astfel, au fost vindecate dintr-o dată toate rănile, au fost aruncate uitării coșmarurile multor nopți fără de somn, s-a prefăcut în nectar amarul unor cupe băute atît de des pînă la fund.

Să dăm, deci, Cezarului ce-i al Cezarului, să salutăm startul într-o competiție cu tradiții vechi și ecouri ample, să le urăm studenților sportivi izbîndă deplină.

Dar, chiar și într-o asemenea conjunctură evident sărbătorească, revin cîteva gînduri mai vechi, izvorîte dintr-o situație care nu este nici ea prea nouă. Și anume că participarea studențimii române la carul alegoric al performanței este încă redusă, mai degrabă simbolică.

Lucrurile se cunosc într-atît de bine încît o demonstrație statistică ar apare absolut de prisos. Desigur, a acuza numai Universitatea pentru această stare de fapt ar fi nedrept. Învățămîntul superior conduce pe drumul desăvîrșirii multilaterale — intelectuale și fizice — elementul uman pe care i-l furnizează școala. Este greu de presupus că cineva, după vîrsta bacalaureatului, ar mai putea aspira la gloria arenei, excluzînd, bineînțeles, puținele excepții care nu fac decît să întărească regula. Dar, ar fi tot atît de nedrept să disculpăm integral Universitatea, pentru că multe talente potențiale, tinere și tineri, înzestrați de natură și șlefuiți de antrenori, își încheie cariera sportivă exact la vîrsta cînd ar trebui să atingă punctul de vîrf.

Ne-am obișnuit să consemnăm, triști, blazați și ironici, faptul că în loturile olimpice și naționale ponderea elementului studențesc este cu totul neînsemnată. Deși, în alte țări, cu sport înaintat, ea este totdeauna majoritară.

Indiscutabil, cauzele sînt profunde, ele vizează — în ultimă instanță — nu atît o metodă, cît mai de grabă un sistem. Vremea din urmă a prilejuit investigații adînci, mergînd pînă în intimitatea fenomenului, și lucrurile par să intre într-un curs normal. Dar, de bună seamă, roadele vor fi culese mai tîrziu.

În acest context trebuie privite, după părerea noastră, competițiile studențești care încep astăzi în Capitală. A le socoti un punct de răscruce în sportul universitar ar fi, deocamdată cel puțin, prea devreme. Dar ele sînt, oricum, capabile să ofere mai mult decît li se cere și chiar mai mult decît se așteaptă de la ele. SUCCES!

Valeriu CHIOSE